

Єднаймося в Просвіті!

Бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться.

(Лк. 12, 2)

28 (654) 13 липня 2017 р.

Тижневик «Галицька Просвіта» * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Ірина Галаса * Друк – КП фірма «ЛІК» * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (0342) 53-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ «Ідея Банк» МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ВІДПОВІДАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Напевно не один із вас, як я, не раз задумувались: чому українці, які дають собі раду заробітчанством по світах, на своїй такій багатій землі живуть так упосліджено, чому вони найбідніші в Європі? Для мене відповідь очевидна: ми впродовж усіх років Незалежності не маємо свого національного проводу. Біля керма, а депутатство теж кермування, з нашою допомогою (обираємо ж їх ми!) опиняються люди, яким Україна не болять. Чужа і байдужа їм доля українців.

У фільмі про корупційні дніння нардепа Розенבלата мене вразив не сам факт його корупційних учинків, а фраза, яку він довірливо кинув «агенту Катерині», за сюжетом представникові фірми іноземної держави: «Пані-маш, Сонце, у нас така життя, б... с етой дебільной страной...» Та якщо б щось подібне сказав про свою країну депутат палати лордів парламенту Великобританії, чи американський сенатор, чи депутат парламенту Франції і це стало відоме суспільству, то він напевно відразу склав би мандат. А в українському законодавчому органі про це навіть ніхто не обмовився. Що тут скажеш?..

Зате п'ять годин товкли воду в ступі про депутатську недоторканість. І це справді виглядало як шоу. Бо фактично хто б не виступав, спочатку клявся, що він заїї зняття, за ліквідацію касти недоторканих можновладців, а потім із таким же завзяттям відстоював того чи іншого фігуранта корупційного скандалу. Ідвох таки повністю реабілітували. Представники фракції НФ С. Дейдей та РПЛ А. Лозовий вийшли, як кажуть, сухими з води. Зрештою, такий результат можна було й передбачити. Адже йшлося про дебет-кредит у їхніх податкових деклараціях. Але такі ж претензії можна пред'явити чи не до більшості народних обранців. І вони побоялись створювати прецедент, бо не сьогодні-завтра прокуратура могла б зробити подання і на них.

Що ж до інших трьох фігурантів: Л. Довгого, М. Полякова, Б. Розенבלата, то Верховна Рада спромоглася на рішення щодо зняття депутатської недоторканості, яка дає можливість правоохоронцям здійснювати слідчі дії. А ось права на затримання і арешт підозрюваних вони не мають. Не допоміг і протест активістів під стінами Ради. Так що нас, можливо, чекає продовження цього шоу восени, якщо слідчі до цього часу належно попрацюють.

А ми маємо час подумати про те, кого ми обираємо на високі державні пости. Ані заасфальтований напередодні виборів провулок, ані продуктової пакет, ані конверт із купюрою більше ніколи не можуть бути аргументом підтримки того чи іншого кандидата. Як і розповсюджена байка, що він заможний, уже все має і на решті попрацює на благо людей.

Не так давно на одному з телеканалів пан Розенблат хвалився своїм маєтком на 700 квадратів із мармуровими сходами, скульптурами, фонтанами. Та й задекларував два мільйони доларів. У дружини – 1400 тисяч євро, молочні та маслозаводи, купа землі. І що? Почав працювати на благо людей і країни. Далі! Хапальний інстинкт лише посилюється, закортіло нажитися ще на бурштині...

Але попри все фігуранти цих корупційних борудок чи скандалів – це лише дрібнота. Коли ж доберуться до «смотрящих» над корупційними фінансовими потоками, до організаторів і кураторів схем доїння державного бюджету? Чи дочекаємось?

А поки що на четвер заплановано шоу з участю сумновідомого захисника беркутівців – харківського регіонала, а нині члена Опоблоку М. Добкіна. Хоч, як на мене, парламент повинен нарешті зайнятися реформами – пенсійною, медичною, виборчим кодексом. Без утвердження останнього на наступних виборах у парламент прийдуть ще одіозніші корупціонери.

Богдан ВІВЧАР

ПОДІЯ

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПАТРІАРХА

У Манявському скиту патріарх Філарет нагородив бійців АТО медалями «За жертвність та любов до України».

На Івана, 7 липня, відбулася традиційна патріарша проща до Хресто-Воздвиженського Манявського чоловічого монастиря УПЦ КП, яку очолив предстоятель Київського Патріархату Філарет. Його зустріли голова Івано-Франківської облдержадміністрації Олег Гончарук та голова обласної ради Олександр Сич.

Участь у цьогорічній прощі взяла близько двадцяти тисяч прочан. Багато хто з них ішов до монастиря пішки за сотні кілометрів. Найбільше паломників прибуло зі Снятинщини, Коломиїщини, Тернопілля, Івано-Франківська та інших районів і областей України, повідомляє офіційний сайт УПЦ КП.

Під час святкового Богослужіння віряни молилися за воїнів, які захищають рідну землю на сході держави, а також за відновлення миру і збереження цілісності та суверенітету України.

Предстоятель УПЦ КП відзначив 16 військовослужбовців, які брали участь у АТО, ме-

далями «За жертвність та любов до України». Серед нагороджених – волонтерка, дружина колишнього мера Івано-Франківська Лідія Анушкевичус. «Це спільна наша нагорода!» – написала вона у мережі.

«Це свято, як і всі інші, нагадує нам про Бога, вічне життя, наші гріхи і про те, що потрібно від них очищатися. Сьогоднішньою Літургією ми закликаємо всіх до покаяння. Молимося за це, а також за перемогу, мир, злагоду та добробут», – зазначив патріарх Філарет. Під час проповіді він наголосив на тому, що це Росія розв'язала війну та відібрала Крим і Донбас.

Після Літургії був відслужений молебень до святих преподобних небесних покровителів Манявського монастиря Йова та Феодосія.

«Мали за честь відвідати монастир і слухати навчання

святішого Філарета. Мудрість, патріотизм і молодість в очах Філарета просто вражають. Слухали його прості люди – нарід, який відправив своїх рідних захищати українську землю від московських злодіїв. Ами поволонтерили трошки зі своїми медівничками і збрали 7375 грн. на потреби наших воїнів. Дякуємо всім за допомогу! Особливо капелану отцю Федору і парафіянам з Калуша! Працюємо далі!» – прокоментувала візит святишого керівник івано-франківської волонтерської групи «Свій за свого». Раніше франківські волонтери збрали у Крилосі дев'ять тисяч гривень на допомогу армії.

ПРОЕКТИ

МІСТ ЧЕРЕЗ ТЕНДЕР

У Івано-Франківську оголосили тендер на будівництво моста через Бистрицю Солотвинську з очікуваною вартістю 206,6 млн. грн.

У вартість входить і будівництво транспортної розв'язки в околицях вулиць Хіміків – Надрична.

Тендерні пропозиції приймаються до 7 серпня, аукціон відбудеться 12 вересня.

Учасники тендеру повинні надати довідки щодо наявності матеріально-технічної бази, засобів механізації, інструментів та обладнання для виконання робіт, що є предметом закупівлі. Також

надати довідку про працівників відповідної кваліфікації, які мають необхідні знання та досвід для виконання робіт, що є предметом закупівлі. Крім того, учасники торгів зобов'язані надати копії договорів про виконання аналогічних робіт із будівництва мостів, виконаних за попередні 5 років вартістю не менше 150 млн. грн.

Після проведення тендеру у міськвиконкомі роботи з будівництва моста через річку Бистрицю Солотвинську і транспортної розв'язки в околицях вул. Хіміків – Надрична планують завершити до вересня 2019 року.

Нагадаємо, голова Івано-Франківської облдержадміністрації Олег Гончарук минулого тижня підписав розпорядження про затвердження проектної документації на будівництво. Міський голова Руслан Марцінків зазначив, що в Україні дуже мало організацій, які можуть виконувати такі роботи і припустив, що це може бути міжнародним тендером.

ЕКОНОМІКА

ПЕРША ВІТРОЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ

Поблизу села Шевченкове Долинського району розпочалося будівництво першої на території Івано-Франківської області вітрової електростанції. Вартість будівництва перевищуватиме 6 мільйонів євро, термін окупності – сім років. Наразі міський голова Долини Володимир Гаразд поділився світлинами першої турбіни.

Передбачена загальна площа станції 1,75 га – по 25 сотих на кожен вітряк і 25 сотих на підстанцію. Вартість оренди землі встановлена максимальна відповідно до грошової оцінки, щомісячна орендна плата за користування зем-

лею надходитиме до сільського бюджету. Встановлення системи займається підприємство з Луцька «Вінд Енерджі». Наразі триває будівництво основи, далі будуть споруджувати вітряки. Перший вітряк планують здати вже у січні-лютому, а загалом станцію, ймовірно, запустять до кінця наступного року.

НАРОД І АРМІЯ

КАМАЗ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Прикарпатські волонтери відновили для бійців АТО старенький КамАЗ. Тепер машина виблискує фарбами, а ще тиждень тому нагадувала купу металобрухту.

Реанімували її власними силами за гроші меценатів. За словами волонтера Василя Парця, це було 50 відсотків металобрухту, який за дев'ять днів роботи вдалося перетворити на діючу вантажівку.

Перед відправленням на схід у відремонтовану машину завантажили гуманітарну допомогу, яку збирали з усієї області.

БОЛЮЧА ТЕМА

ЕМІГРАЦІЯ: ПОРЯТУНОК ЧИ КАПУТУЛЯЦІЯ?..

Тепер, коли безвіз став реальністю, а в Україні все йде, як мокре горить, все частіше постає питання еміграції. Про це роздумує народний депутат, батьки якого емігранти.

Залишаючи країну в пошуках кращого світу, ми капітулюватимемо як покоління. Я розумію, що багатьом із нас важко, особливо тим, хто мав можливість відчутти або знати, як все може бути і «як добре там». Але я не розумію аргументу «тут нічого не зміниться», «тут немає перспектив» і «пішли вони всі, нехай живуть тут самі».

Тому що для мене питання еміграції – це, в першу чергу, питання гідності, гордості, а якщо геть просто – я банально не хочу здаватися.

Річ у тому, що Україну, яка у нас є, будували не ми. Нам вона дісталася від «еліти», яка або грабувала країну, або за інерцією надалі будувала жалюгідну копію совка. Це не наше покоління поставило особистий інтерес на держслужбі вище інтересів людей, зробивши корупцію локомотивом будь-яких процесів. І це не ми прищепили всьому народові почуття глибокої меншовартості, яке більше двох десятиліть поспіль прирікало країну на боротьбу між учорашнім і майбутнім.

Це дійсно робили вони, ті, хто були до нас. Але проблема в тому, що «іх» або вже немає, або скоро не буде. І так чи інакше, рано чи пізно відповідальність за все, що відбувається повинні будуть взяти ті, кому зараз 30–35–40. І це не вони, це – ми. Нам доведеться навчитися керувати країною, своїми командами і своїм життям. Просто тому, що більше нікому.

Залишаючи ж країну в пошуках кращого світу, ми капітулюватимемо. Не як окремі сім'ї, хлопчики і дівчатка, а як покоління. Не ставши господарем у себе, у інших ми приречені стати в найкращому випадку гостем, в гіршому – чужинцем другого сорту.

Повірте, я знаю, що таке еміграція. Знаю романтизм і надії, з якими люди залишають свою країну, сподіваючись знайти щось краще; і я також знаю холод, відчуженість, порожнечу, яка приходить у їхнє життя через роки. Я це бачив на прикладі своїх близьких і десятків інших сімей емігрантів.

І не тільки в Україні. Через різні причини багато моїх близьких родичів живуть і працюють у Канаді, США, шести країнах ЄС, Арабських Еміратах і т. ін. Велика частина з них уже вийшли зі статусу емігрантів, асимілювалися, трудяться на держслужбі, ведуть бізнес і загалом непогано почувуються.

(Чит. 2 стор.)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ГАЛИЦЬКУ ПРОСВІТУ»! Передплатний індекс – 91083

ДУХОВНЕ

ПАЛОМНИЦТВО
ДО ЧУДОТВОРНОЇ
ІКОНИ БОГОРОДИЦІ

У Більшівцях Галицького району проходила велика проща. Сюди прибули паломники зі Львова, Івано-Франківська, Снятина, Тернополя та Польщі.

9 липня в селищі відбулася урочиста Літургія і святковий концерт, а 10 липня пройшла Хресна дорога. Тема цьогорічного XV паломництва миру та єдності – «Величає душа моя Господа: таємниця Діви Марії, яку потрібно відкрити, прийняти і нею жити».

Прочани прибули в костел Благовіщення до чудотворної ікони Матері Божої Більшівцівської, копія якої перебуває у храмі кармелітів, а оригінал – у Гданську.

Костел Благовіщення є однією з найвизначніших і найбільш збережених пам'яток пізньобарокової архітектури XVIII ст. Первісно у 1624 р. на цьому місці був збудований дерев'яний костел. Фундатором його будівництва вважався тогочасний власник цих земель – польний коронний гетьман Мартин Казановський, за розпорядженням якого тут також було споруджено монастир кармелітів. Під час війни 1655 р. костел та будівлі монастиря були зруйновані. Лише у 1717 р. за розпорядженням полковника Я. Галецького тут розпочалося спорудження нового мурованого костелу, який був освячений у серпні 1777 р.

З 2002 року розпочалась реставрація костелу і монастирського комплексу при ньому. У цьому ж році костелом почали опікуватися ченці-францисканці з Польщі.

ОСВІТА

У ТОП-50
ВИШІВ УКРАЇНИ

Навчання в яких університетах країни може гарантувати працевлаштування вчорашнім студентам?

Освіта і робота в Україні – найчастіше паралельні прямі. Вони живуть своїм окремим життям і перетинатися не планують. Як наслідок дипломований фінансист ледь розбирається в роботі банку або страхової компанії, а радіоелектроник влаштується на роботу торговим агентом. Тим часом працевлаштування потребують кваліфікованих фахівців, а випускники університетів і академій – працевлаштування.

Тому за основу рейтингу вишів України «Фокус» узяв просту ідею: дослідити шанси випускника того чи іншого вишу зайняти вакансію в престижній компанії. Таблиця топ-50 вишів складена на основі опитування ключових працевлаштувачів України. В опитуванні брали участь провідні компанії з різних сфер (фінанси, ІТ, юриспруденція, енергетика і т. ін.), працевлаштування в яких – чудовий початок кар'єри для вчорашнього студента.

Сума балів, присвоєних усіма учасниками рейтингу, і стала критерієм відбору 50 найкращих вишів, а також розміщення їх за місцями. Хоч рейтинг лише відображає думку ряду працевлаштувачів про той чи інший виш. Отож Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу за опитуванням зайняв 27 місце, а Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника – 35-те. Іншим нашим вишам потрібно ще працювати і працювати...

БОЛЮЧА ТЕМА

ЕМІГРАЦІЯ: ПОРЯТУНОК ЧИ КАПІТУЛЯЦІЯ?..

(Поч. на 1 стор.)

Протягом багатьох років вони вмовляли нашу сім'ю виїхати, пропонували влаштувати сім'ю і, якби зробив цей крок, я впевнений, у нас не було б проблем із облаштуванням.

Але ми залишилися в Україні, так вирішив батько – класичний емігрант, що втратив своє коріння, вимушений стати на ноги в чужій країні, але з коханою людиною – моєю прийомною мамою, і в місті, яке він полюбив – Києві.

Я сформувався, виріс, вивчився і реалізувався вже в Україні. Мене виховували в середовищі української культури, став частиною суспільства і мій менталітет увібрав у себе всі переваги східних і українських традицій. У мене ніколи не було проблем з розумінням однолітків, я ніколи

не почувався чужим, і тепер, коли мене запитують, де моя батьківщина, я щиро дивуюся, не відразу розуміючи природу такого запитання. Тому що я – українець.

Так, тут важко. Так, багато що – порівняно з тим, як могло би бути – виглядає диким. Так, тут, як і в кожного, проблеми з безпекою, медициною, освітою і важко планувати майбутнє. Це правда. Але нерозумно думати, що отримавши громадянство і пройшовши паспортний контроль, ви автоматично станете частиною суспільства в іншій країні. Це ілюзія. Ви НІКОЛИ не будете там своїми. Навіть маючи свій великий бізнес, ви завжди там будете чужим.

Скажу більше, багато (не всі, але більшість) залишаться «другим сортом» і будуть приречені

на закінчення життя в колі таких же, що виїхали з інших країн. І це не в рамках дискримінації. А просто тому, що дорослий емігрант – це людина з уже усталеними поглядами, звичками, що виріс в іншій атмосфері й прийняв інші культурні цінності. Не кажучи вже про те, що він – банальний конкурент на ринку праці, якого при всій людяності західної цивілізації не чекають з відкритими обіймами.

І повертаючись до початку, еміграція – це як у Тарантіно в «Кримінальному чтиві»: чи готовий Бутч лягти на ринг, коли йому скаже Марселлас, не звертаючи увагу, що в голові поколює гордість, або він стоятиме до кінця, як би не було важко потім.

Я не хочу здаватися.

Мустафа НАЙЄМ

ЛІТНЄ ПОЛІПШЕННЯ

МІНУС ОДИН
ЧИ ДВА...

Івано-Франківські тролейбуси перейшли на літній графік руху – маршрут № 9 скасований.

Графік руху на літній період запровадив КП «Електроавтотранс». Наразі на зупинках встановлюють інформаційні блоки з розкладом.

«З понеділка тролейбуси розпочали курсувати за літніми графіками руху. Найшвидше про це дізналися користувачі маршрутів № 3, № 7 та № 10. Зокрема, цього тижня завершили розміщення футлярів із похвилинними графіками руху цих маршрутів на зупинках «АТ «Родон», «вул. Миколачука», «вул. Стуса», «маг. «Барвінок», «вул. Івана Павла II», «вул. Івасюка» та «вул. Кисілевської» (в бік міста і «Каскаду»).

А тролейбусний маршрут № 9 протягом літа працювати не буде, на маршрутах же № 6 та № 8 у літній період курсуватиме на два тролейбуси менше – мінус один тролейбус на кожному з вказаних маршрутів у робочі дні», – повідомили комунальні перевізники.

Наступного тижня зупинки маршруту № 2 отримають футляри з похвилинними графіками руху, пообіцяли вони.

ОНОВЛЕННЯ

ЗАЇЖДАЙ
НА ВАГУ

На Галицькому хлібокомбінаті ввели в дію ваги для приймання зерна.

Основними напрямками діяльності комбінату є приймання, доведення до базисних кондицій, зберігання і відвантаження зерна та насіння олійних і інших культур.

За словами директора Миколи Кузьменка, оновлення виробничо-технічної бази значно покращить послуги підприємства, вплине на обсяги заготівлі зернової продукції та скорочення часу на обслуговування клієнтів.

Благословив цей захід та окропив свяченою водою декан Галицький УГКЦ о. Ігор Бронівський.

«Добре, що ви не тільки зберегли колектив, матеріально-технічну базу, але й модернізуєтесь та оновлюєтесь. Це вселяє оптимізм, що підприємство буде працювати й розвиватись. Успіхів вам на цьому шляху», – перший заступник голови райдержадміністрації Сергій Кавюка.

Після завершення офіційної частини на добрий початок на ваги заїхала перша машина з озимим ячменем з фермерського господарства «ФАКРО» с. Кулинка Калуського району.

НАВЧАННЯ

ЯК ВЕСТИ БІЗНЕС

«Карітас Івано-Франківськ» організував для підприємців-початківців консультації з питань бухгалтерії та оподаткування. Консультації провели тренери Центру розвитку підприємства «Бізнес-інкубатор» ІНЕУ ІФНТУНГ.

Необхідні для ведення бізнесу знання отримали переселенці та місцеві мешканці, що стали учасниками проекту з самозайнятості, який реалізував «Карітас».

25 учасників проекту виграли гранти для започаткування власної справи. Семеро – це місцеві мешканці, решта – переселенці.

ПРИВАТИЗАЦІЯ

НА ПОВТОРНИЙ ПРОДАЖ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ МІСЬКРАДІ НЕ ПРОДАЛИ ЛОКОМОТИВОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД – МАРЦІНКІВ ОБІЦЯЄ БОРОТИСЯ

У Фонді державного майна України завершився аукціон із продажу державного пакета акцій ПрАТ «Івано-Франківський локомотиворемонтний завод». Єдиному учасникові торгів – Івано-Франківській міській раді – відмовили. Про це повідомив міський голова Руслан Марцінків.

Зазначимо, йдеться про придбання 99,5 відсотка пакета акцій. Міськрада запропонувала 33,92 млн. грн.

Спершу комісія прийняла пропозицію односторонньо, але через відсутність конкуренції змушена була відмовити у продажу.

«Комісія прийняла нашу конкурсну пропозицію односторонньо. Проте через півгодини наради зенацька передумали продавати через «відсутність конкуренції», посилаючись на важливість підприємства для держави. Так, наче раніше цю важливість не розглядали. Це попри те, що ми не раз наголошували, що хочемо зберегти і завод, і робочі місця, і як ніхто інший місто розуміє важливість цього заводу», – говорить мер.

«Незважаючи на це, інші стратегічні підприємства спокійно приватизують. Так, арма-

турний завод купили «з молотка» за мізерні 20 мільйонів гривень. Ми розуміємо, для чого зараз відбувається приватизація стратегічних підприємств. А в час війни така приватизація – це злочин. Такий псевдоаукціон ще раз доводить, що, на жаль, в нашій країні все відбувається не за законом, а за дзвінком з високих кабінетів. Але ми продовжимо боротьбу за Локомотиворемонтний завод, і проситиму депутатів знову підтримати на сесії рішення щодо його купівлі», – додав Марцінків.

ЗАРОБІТЧАНСТВО

СТО РОКІВ ТОМУ...

На сезонні сільськогосподарські роботи мешканці Прикарпаття їздили віддавна. У документах з фондів Державного архіву Івано-Франківської області є цікава інформація про заробітчани першої третини ХХ століття.

Найбільше сезонних робітників (рілників) працювало у Німеччині. Наприклад, протягом лютого-квітня 1927 року на сезонні роботи до Німеччини виїхало близько 2000–2500 осіб: з Долинського повіту – 400 заробітчани, з Калуського – 300, Тлумацького – 400, Жидачівського – 400, Станіславівського – 300, Стрийського – 300. На другу хвилю сезонної еміграції у 1928 році Станіславівському воеводству були виділені такі квоти: Долинський, Стрийський, Калуський, Станіславівський повіти – по 100 робітників, Тлумацький та Жидачівський – по 50, пише «Західний кур'єр».

Працювали також у лісництвах Чехословаччини (Підкарпатська Русь). Так, Еміграційний уряд 8 березня 1928 року звернувся до Станіславівського воеводства з вимогою надання до 12 березня списків 300 кандидатів на сезонні «лісові» роботи у Чехословаччині. В іншому документі уточнюється, що мовиться про виробку лісів.

Важливо, що виїзд і прийом на роботу здійснювався за контрактом згідно конвенції, укладеної між Польщею та Німеччиною. Передбачалося, що робітники повинні мати такі ж робочі права, як і робітники німецькі: на безпеку праці, фавову зайнятості, соціального захисту, захисту у час хвороби, при нещасних випадках чи інші, встановлені німецьким законодавством права. Соціальні права поширювалися й на членів родин заробітчани, якщо ті прибули разом з ними у Німеччину.

Оплата праці заробітчанина прирівнювалася до оплати праці німецького сезонного робітника.

Переїзд до місця праці здійснювався за коштом працевлаштувача. Німецька сторона повинна була забезпечити польським сезонним робітникам гідні умови проживання. Особливі вимоги були встановлені щодо умов праці та проживання робітників, які не досягли 25 років.

Сезонні робітники не платили внески у фонд безробітних, звільнялися від подвійного прибуткового оподаткування. У конвенції прописувався алгоритм отримання інвалідності, яку робітник міг набути через нещасний випадок під час роботи. Час праці мав бути таким же, як і у повіті, звідки прибули заробітчани. Дорога до місця праці входила до робочого часу, а перерва на обід – ні. Неробочими були римо-католицькі свята і неділя.

Щотижня сезонним робітникам виділялося 25 фунтів картоплі, 7 літрів молока збирального або 3,5 літра незбирального (денно – 1 або 0,5 літра відповідно), 7 фунтів хліба, 2 фунти круп, 1 фунт борошна житнього або 3/4 фунта пшеничного, 0,5 фунта жиру та 0,5 фунта солі. Заробітчани могли готувати їжу самі або найняти кухарку, зарплата якої не повинна бути нижчою за зарплату сезонного робітника.

Заробітчани могли безкоштовно отримати еміграційний паспорт (сезонний), який прирівнювався до одноразового закордонного паспорта. Платили тільки за бланк – 50 грош. Сезонні робітники звільнялися від необхідності отримання візи.

СВЯТА

ЗІБРАЛИСЬ МАРІЇ У МАРІЯМПОЛІ

Вперше в Україні у селище Маріямполь, що назване на честь Пресвятої Діви, з'їхалися понад дві сотні жінок на ім'я Марія.

До величного свята долучився і колектив івано-франківських просвітан, у тому числі С. Волковецький, Д. Захарук, М. Січка та інші. Просвітани відвідали літургію у Біблійному саду, єдиному в Україні, де ростуть сотні рослин, про яких згадується у Біблії, та побували під дубом Симона Петлюри.

Помилувавшись скульптурами й рослинами, прямуємо до місцевої церкви, до копії чудотворної ікони Богородиці. «Цю ікону називають Переможницею або Лицарською, – розповідає тим, хто вперше прийшов до селища, організатор прощі, священник Роман Дзюбак. – Образ до Маріямполя привіз великокоронний гетьман Станіслав Ян Яблоновський. Перед ним молилися вояки, які брали участь у знаменитій Віденській битві 12 вересня 1683 року, що змінила історію. Якби не перемога, то тюзна, чи не була б уся Європа мусульманською».

А ще Маріямпольську Матір Божу вважають покровителькою родин, їй благають про повернення чоловіків чи жінок у сім'ї, про щасливе возз'єднання родин після заробітків; моляться батьки за дітей, якщо в тих є життєві негаразди, а безплідні пари щасливо вимолюють діток. До речі, під час прощі відбувся ще й концерт для Богородиці, гості з різних областей і районів співали пісні, присвячені Діві Марії.

На площі перед місцевим храмом – чималенький натовп жінок. Усі вони – Марії, які приїхали у «своє» місто. «Маріямполь зараз – просто селище, а колись це було чудове містечко, назване на честь найвеличнішої Жінки світу – Діви Марії, – розповідає Володимир Боцюрко, ініціатор свята, професор Івано-Франківського медичного університету. – У 1691 році таку назву містечку дав великокоронний гетьман Станіслав Ян Яблоновський. Коли Богородиця врятувала вельможу від ворогів, він пообіцяв, що збудує місто й назве його на честь Пресвятої Діви. Але гетьманові не довелося нічого будувати: він лише назвав так подароване королем містечко». Упродовж століть за неписаною традицією тут майже кожну третю-четверту дівчинку називали Марією і вже кожну дитину символічно присвячували Діві Марії. А за церковним календарем протягом року Марії мають аж 39 днів іменин».

«Нас чи не найбільше в гості, – радісно каже 56-річна гостя з Польщі Дорота Марія Паславська. – Бо таке ім'я поза часом і країнами. Так, Марії є десь в малих африканських, індійських чи австралійських острівних племенах, а там хто їх порухає?» Я додаю, що в Україні, за даними

Держкомстату, кожна шоста дівчинка носить ім'я Марія. І ця тенденція зберігається уже впродовж кількох років. Окрім цього, Марія є другим чи третім іменем, як от Анна Марія, Валентина Марія, Ольга Єлизавета Марія... Хоч ця традиція більше притаманна західним країнам, але в Україні вже тисячі жінок мають подвійне чи потрійне ім'я. А з XIV століття в Європі ім'я Марія використовувалось як компонент чоловічого імені. У Німеччині донині є закон, за яким Марія – єдине жіноче ім'я, яке можна використовувати в складі чоловічого. Маріям, присвячують тисячі віршів, пісень, картин, історій, легенд, про них знімають фільми, їхніми іменами називають зорі, площі й вулиці.

...Тим часом організатори свята сповідають, що найстаршою Марією, яка приїхала у «своє» селище, визнано 91-річну жительку Івано-Франківська Марію Сапату, яка чотирирічною почала прибирати в церкві. Наймолодшою Марією стала трирічна Злата Марія Гаврилків. Всього офіційно зареєструвалися на святі 174 Марії. Та, за словами селищного голови, їх було більше двох сотень. Для Марії відбулося спеціальне богослужіння, їм вручили пам'ятні знаки й подарунки.

«Ми вирішили зробити наше селище столицею Марії, – говорить професор Боцюрко. Як юдеї, християни та мусульмани їздять у щорічні прощі, так щороку кожна Марія мала би приїхати до Маріямполя». Наступного року тут планують встановити рекорд із найбільшою кількістю Марій, зібраних в одному місці.

Сабіна РУЖИЦЬКА,
Маріямполь

НЕЗАБУТНІ

«Я САМ – СОБІ СТАВ ПАМ'ЯТНИКОМ»

НЕВІДОМІ СТОРІНКИ ЖИТТЯ ВІДОМОГО ПОЕТА
ВАДИМА ЛЕСИЧА (ЯРОСЛАВА ДРИГИНИЧА)

За спогадами багатьох, він не любив розповідати про своє доеміграційне життя, обмовлявся про нього вкрай лаконічно, мало що конкретизуючи.

Здавалося, що Лесич ніби хоче щось у ньому приховати.
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ

(Поч. в № 26, 27)

Збережене свідоцтво хрещення Євгенії Теодозії засвідчує, що участь у хрещенні Євгенії Теодозії Лодинської брав священник з Гошева. У цьому свідоцтві хрещення записано про Кароліну, маму Євгенії, зроблений у такому порядку: Кароліна... Товарницька Іскрицька. Це мало би означати, що Кароліна Лодинська, уродж. Іскрицька, а її мама Іскрицька, уродж. Товарницька.

Ось рід Ярослава Дригинича по матері у третьому поколінні: Лодинські, Іскрицькі, Товарницькі.

Запис у свідоцтві про хрещення Євгенії Лодинської став причиною неточного запису в метриці Ярослава Дригинича. Тому в архівній довідці, отриманій 14.12.2016 року з Івано-Франківського державного архіву, написано: Лодинська, уродж. Товарницька. Дказом цієї неточності є метричний витяг, виданий на основі свідоцтва хрещення 18.04.1940 року греко-католицьким урядом парафіяльної церкви Успіння Пренепорочної Діви Марії у Львові. Там написано: Євгенія Теодозія (два імені) Лодинська, донька Петра і Кароліни Іскрицької, уроджена дня 02.05.1877 року в Берегах Горішніх, повіт Сянік.

Крім того документу, є ще напис на надмогильному пам'ятнику Кароліні Лодинській, який підтверджує правильність запису.

Ще за життя Кароліна приїжджала до доньки, до її родини в Болехові. Коли Дригиничі з сином їхали з Болехова, то мама Євгенії залишалася в їхньому домі. Не випадково, що саме останні роки чи місяці вона дожила біля своєї доньки.

Маємо один лист Євгенії Дригинич, який адресований до Болехова Кароліні Лодинській:

«Краків 24/VII 1924 р.
Дорогі Мамцю! Ми заїхали щасливо – дуже нам тут приємно. Прошу бути спокійною, як пізніше приїдемо (коло вівторка), бо хочемо вступити до Стирки Лівчак. Прошу уважати на себе. Зося нехай все пильнує. Владзьо хоче приїхати пізніше.

Цілуємо всіручки. Геня, Славко». Померла Кароліна Лодинська, мама Євгенії Дригинич, 1926 року. Похована в Болехові на міському цвинтарі неподалік могили лікаря Костянтина Ікаловича.

А ЧАС БУВ СКЛАДНИЙ
...У такій українській родині народився, виховувався майбутній поет Ярослав Дригинич. А час був складний. У Болехові

Дригиничі пережили події Першої світової війни, навесні 1915 року раділи визволенню українськими січовими стрільцями Болехова від московської орди, були свідками Листопадового зриву... Прийшли дні, коли велика мрія про волю давала відвагу працювати для добра свого народу. Світлі промінці великих наших свят завжди єднали вітаннями українців. Свідками залишилися листівки, які отримували Дригиничі і в Болехові, і у Львові від Парилле, Лисинецьких, Галандюків, Сімкових, Антоновичів, а також листи від родини, знайомих... Збереглися декілька листів до Ярослава від друзів та дівчат... Поштові листівки від мами й тата до сина особливі. В них – свята любов, що дала їм сили жити в розлуці, а їхньому синові крізь життя пронести світло їхньої любові у своєму серці.

У Болехові Дригиничі мали частя позайомитися з Наталією Кобринською, бувати в неї в гостях, приймати її в себе вдома. У музеї історії міста ім. Романа Сковорди зберігся спомина Євгенії Дригинич про письменницю.

Переглядаючи поштові листівки, адресовані Дригиничам, не можу не згадати видатних громадських діячів Болехова, зокрема декана о. Сухого; священника Левинського та його дружину, що була першою головою Болехівської філії Союзу українців; о. Андрія Галандюка, який з 1911 до 1944 року в Болехівській школі був катехитом (восени 1944 року уроки релігії були заборонені); також родини директора школи Парилле, Лисинецьких, Сімкових, Антоновичів, Чекалюків, Зволінських, Глинських... І серед тих шанованих у місті людей були Євгенія та Стефан Дригиничі, чий син Ярослав у свої сімнадцять років твердо вирішив піти дорогою служіння рідному народові. Зрозуміло, чому в його бібліотеці були твори Олеса Бабія з Калущини, Богдана Кравця з Рожнятівщини, Ілька Гаврилюка з Коломийщини, Ростислава Кедра з Галича...

Лариса ДАРМОХВАЛ,
почесна голова Союзу українців Болехова
(Далі буде)

ДОЛЯ

СПОМИНИ МОГО ЖИТТЯ

У КИЄВІ ПРЕДСТАВИЛИ КНИЖКУ
ПРИКАРПАТЦЯ ОМЕЛЯНА КОВАЛЯ –
ЧЛЕНА ОУН, КОЛИШНЬОГО В'ЯЗНЯ АВШВІЦІ
Книжку «Спомини мого життя» презентували у столичному Будинку вчителя за участю членів родини Омеляна Ковалю, якому виповнилося 97 років.

Омелян Коваль – виходець із села Рахиня Долинського району. Член ОУН з 1938 року, потім – член Проводу ОУН (б), ще восени 1941 року був запроторений німецькими окупантами до концтабору Авшвіц, де перебував разом із братами Степана Бандери (що знайшли там свою смерть) та іншими відомими оунівцями аж до 1945 року. Табірне життя пана Омеляна закінчилося в травні 1945 року в австрійському Ебензе.

«Не чекаючи наказів з Крайового Проводу, ми взялися до підготовки проголошення Відновлення Української Держави на повітовому рівні в Долині... Для надання належної поваги Актіві, ми вирішили створити повітовий уряд і представити його населенню після проголошення... Можемо без сумніву твердити, що проголошення Відновлення Української Держави в Долині відбулося на вільній, без окупантів, території», – пише Коваль у своєму «Споміні...». Але, спочатку сприйняті як «союзники», окупанти не забарилися. «Під кінець липня до Долини прибув німецький доручення генерал-губернаторства на посаду ляндрівта, завданням якого був нагляд над адміністрацією повіту, котра мала забезпечити виконання доручень для стягання харчових контингентів і висилки до Німеччини робочої сили...»

Арештували молодого Омеляна 15 вересня 1941 року. Потім був концтабір, звільнення, здобуття освіти в Народному університеті в Мюнхені, Український технічно-господарський інститут, переїзд у Бельгію, навчання, активна громадська діяльність серед української молоді.

Омелян Коваль – один із засновників Конгресу українських націоналістів, тривалий час був головою Спілки української молоді, займався впровадженням системи навчання Григорія Ващенко (чий студентом Коваль був у Мюнхені), соратник Слави і Ярослава Стецьків, головний редактор журналів для дітей та молоді у діаспорі...

На жаль, довершити написання Омелянові Ковалю завадив інсульт. Однак і те, що вийшло друком, – насправді дуже цікавий і читабельний документ життя українців ХХ століття, на долю котрих випали лихоліття радянської і німецької окупацій та збереження своєї ідентичності за тисячі кілометрів від батьківщини.

САКРАЛЬНЕ

УНІКАЛЬНИЙ ІКОНОСТАС
ІЗ КАМЕНЮ

У церкві Різдва Христового в Галичі встановлюють унікальний іконостас із каменю. Іконостас подібної роботи не має жодна інша церква на Прикарпатті.

Як зазначає майстер Богдан Дячук, встановлення планується завершити до кінця нинішнього тижня.

Настоятель храму отець Ігор Бронівський повідомляє, що опісля розпочнеться оздоблення іконостаса мозаїчними іконами та виготовлення кованих Райських воріт.

«Церква Різдва Христового є пам'яткою архітектури національного значення. Знаходиться в самому центрі Галича. Точна дата побудови церкви не відома, – розповідає начальник відділу захисту культурної спадщини Івано-Франківської облдержад-

міністрації Андрій Давидюк. – Але наші науковці схиляються до того, що вона була побудована десь в XIII столітті – в княжі часи. І до знайдення фундаментів Успенського собору в Крилосі науковці вважали її Княжим собором. Це велична кам'яна будівля, збудована з мергелю – місцевого м'якого каменю на вапняковому розчині. Споруджена в класичних візантійських традиціях. До святкування 1100-ліття Галича до неї добудували дзвіницю в такому ж приблизно стилі, як сама церква».

Сьогодні храм Різдва Христового – це діючий собор Української Греко-Католицької Церкви. Він входить до комплексу заповідника «Давній Галич».

Встановлення іконостаса відбувається в рамках реставрації храму.

СПІВПРАЦЯ

СТАЖУВАННЯ У КАНАДІ. ХТО ПРОТИ
УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ ЗМОЖУТЬ СТАЖУВАТИСЯ В КАНАДСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТАХ

Таку можливість надали уряд Канади та українська діаспора.

Українські студенти зможуть стажуватися в канадських університетах за програмою науково-дослідницьких стажувань «Mitacs Globalink Research Internship Program». Проект ініціювала українська діаспора в Канаді. У свою чергу, Уряд України надаватиме підтримку ініціативі не став.

Як пише «DT.UA», щорічно ця програма дозволяє трьом десяткам українських трьохкурсників взяти участь у наукових проектах канадських професорів.

Як розповів ініціатор проекту Олександр Романко, для студентів програма цілком безкоштовна.

Стажування оплачують уряд Канади та урядові організації країн-партнерів,

звідки приїжджають студенти. Зазвичай це 50 на 50 (для України зробили знижку – 60 на 40). Тим не менш, Київ співфінансування проекту не надав, і його функцію в проекті виконала українська діаспора.

«Урядові організації інших країн – учасників програми надають співфінансування. Україна ж не тільки не надала його, а й в останній момент відмовилася підписувати Меморандум про співпрацю. Зрештою, підписантами Меморандуму стали канадська організація «Mitacs» і ми, Українська канадська фундація імені Тараса Шевченка (фонд, створений українською діаспорою). На сьогодні Уряд України не має жодного стосунку до цих стажувань», – зазначив він.

Українська влада раніше обіцяла надати підтримку ініціативі.

«Обіцяли підтримку всі – і міністр Квіт, і міністр Гриневич. Про листи підтримки програми від українського Уряду йшлося й на зустрічі нинішнього міністра освіти та науки України з діаспорою під час її візиту до Канади. Але нічого не було зроблено. Останнім часом канадських партнерів узагалі почали демонстративно ігнорувати, не приєднуватися до обговорення програми Меморандуму. Протягом останніх двох місяців перед підписанням угоди представники МОН не відповіли на жодний із двадцяти е-мейлів та не приєднувалися до конференс-дзвінків з приводу узгодження деталей Меморандуму», – зазначив Романко.

ЗДОРОВ'Я

ДІАГНОСТИКА НА РІВНІ СВІТОВОЇ

Нейрофізіологічне відділення відкрили в міській клінічній лікарні № 1. Сучасний діагностичний центр, що дозволить виявити нервові недуги, обладнав медичний університет.

Тут, окрім електроенцефалографії, можна пройти обстеження й за допомогою єдиного в Івано-Франківську нейроміографа, інформує прес-служба МВК.

За словами головного лікаря

Тараса Василюка, встановлене обладнання зможе діагностувати захворювання мозку.

«Вчасна та якісна діагностика – це запорука вдалого лікування і порятунку життя пацієнтів. Приємно, що відтепер у нашому місті ми можемо обстежити кожного, хто цього потребує», – запевнив медик.

«Стараємося відходити від практики зосередження коштів в одній центральній лікарні, натомість даємо однакові шанси розвитку всім медичним закладам міста. З відкриттям цього науково-практичного центру франківці зможуть отримати якісну діагностику, а студенти – практичні навички», – зазначив міський голова Руслан Марцінків.

ЛІТНОВАЦІЇ

«ЛЕГЕНДА» – ЦЕ ТЕ, ЩО ТРЕБА ПРОЧИТАТИ

«Сучасним українцям потрібні м'язисті тексти», – прикарпатський письменник Іван Андрусяк став шеф-редактором нового видавництва.

Відкрилося видавництво сучасної української прози «Легенда», яке друкуватиме твори франківських письменників. Однією з перших книжок буде новий роман Степана Процюка.

Заснувала «Легенду» команда видавництва сучасної української дитячої літератури «Фонтан казок».

«Легенда» – це книжки українських авторів, які творять легенду про нас і наш світ. Саме тому видавництво має таку назву. До того ж, слово «легенда» з латинської перекладається як «те, що слід прочитати», розповідає директор видавництва «Фонтан казок» Олег Рибалка, засновник «Легенди».

«Сучасним українцям потрібні цікаві, яскраві, хвацькі, добре прописані, м'язисті тексти, в яких притомно осмислювалося б наше минуле й сучасне і проєктувалися б моделі майбутнього. Тексти, які генерують ідеї, ставлять запитання і пропонують на них актуальні відповіді. Тексти, які творять легенду про нас – ту, за якою нас упізнаватимуть прийдешні покоління».

Отож першими ластівками нового видавництва стануть книжки Степана Процюка «Травам не можна помирати», іронічний детектив Лесі Демської «Літо психіатра», повість Наталки Ліщинської «Брамниця».

«Це лише перші книжки, вони вказують на те, якими будуть ключові серії «Легенди». А далі буде ще цікавіше», – запевняє головний редактор Юрій Бедрик.

ЗНАЙ НАШИХ!

ВИБОРОЛИ СРІБЛО

У Києві відбулися фінальні змагання VII Всеукраїнських ігор ветеранів спорту з легкої атлетики (осіб старших 30 років). Такі змагання проводяться раз у два роки.

В змаганнях взяла участь 263 спортсмени з усіх регіонів України. Змагання проходили в сильну спеку, що вплинуло на результати.

В напруженій боротьбі збірна команда нашої області завоювала загальнокомандне друге місце й отримала диплом та Срібний Кубок.

Спортивну славу Прикарпаття примножили іванофранківці Іван Файчак, Василь Кричун, Володимир Іванов, Ярослав Остафійчук, а також Іван Дзуль з Калуша, Петро Морикот з Тлумача, Воло-

Члени збірної команди області під час змагань

димир Ільницький з Косівщини, та Марія Маковійчук зі Снятинщини. Всі члени команди стали чемпіонами або призерами з різних видів легкоатлетичної програми. Обов'язки представника і тренера команди виконував Василь Кричун.

Сам же Василь став двократним чемпіоном у бігу на 400 і 800 метрів.

Н. К.

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

НОША

ДЕФІЛЯДА НА «ЛУДИНІ»

У Косові відбувся фестиваль автентичного одягу і традицій «Лудине».

Тривав фестиваль два дні. В останній день свята відбувся показ старовинної гуцульської ноші. Свої колекції показали і молоді дизайнери, а також давно знані майстри, інформує «ГК».

Відомий колекціонер із Косівщини Богдан Петричук презентував колекції автентичного гуцульського одягу, хусток, гунь, кептарів.

Фестиваль «Лудине» має статус етнографічного. Ціль організаторів – берегти й популяризувати народне мистецтво і традиції Гуцульщини, розвивати рідну Косівщину, а також місцеві музеї.

А ще Богдан Петричук стане почесним гостем на фестинах, що їх проводить у Яворові на Косівщині мистецький простір «Дідова хатчина». Етнограф, колекціонер, реконструктор, що живе в селі Бабин Косівського району і понад 20 років колекціонує автентичні речі, розповість і покаже особливості традиційного одягу Гуцульщини.

ВИСТАВКИ

І КРАСИВО, І ТЕПЛО

ВИСТАВКА ГУЦУЛЬСЬКИХ ЛІЖНИКІВ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОМУ КРАЄЗНАВЧОМУ МУЗЕЇ

Виставкові зали Івано-Франківського краєзнавчого музею прикрашають і водночас зігрівають гуцульські ліжники, які привезла майстриня Ганна Копильчук із села Яворів Косівського району. Саме в цьому селі багато років тому зародилося мистецтво ліжникарства – тання теплих і барвистих ковдр з овечої вовни – і воно вважається столицею гуцульського ліжникарства. І на цю красу варто подивитись, а може, і придбати чи замовити, зв'язавшись із майстринею.

ЛІТО-2017

КНИГА. ЛІТО. Я І ДРУЗІ

Літо у розпалі й можна робити стільки цікавих і веселих речей: їсти морозиво, купатись у річці, їздити на велосипеді, гуляти, а можна придумати ще безліч класних розваг разом із друзями та обласною бібліотекою для юнацтва.

Традиційно бібліотека запросила до себе в час літніх пришкольніх таборів учнів 1–5 класів для участі у творчих, веселих і простих майстер-класах. Партнером ОБЮ у проведенні бібліо-експресу «Книга. Літо. Я і друзі» став Івано-Франківський центр дитячої та юнацької творчості та СШ № 5. Діти, які відвідали бібліотеку, не мали часу навіть вгору глянути: адже скільки всього можна за кілька тижнів спробу-

вати, керуючись незвичайними порадами вмілих майстринь.

В перший тиждень літнього читального залу всі охочі могли навчитись робити незвичні речі з буденних матеріалів. Разом із бібліотекарями Валентиною Мельничук та Людмилою Ковальчук діти виготовляли браслети й рулончики з кольорових коктейльних трубочок і веселі літні сонечка та квіти з лазерних дисків та кольорового паперу. А ще дови-

КОНТАКТИ

Івано-Франківський університет Короля Данила співпрацюватиме з польською Вищою школою управління охороною праці.

В Івано-Франківську відбулося підписання генеральної угоди про співпрацю між університетом Короля Данила та Вищою школою управління охороною праці в м. Катовице (Польща).

Умови договору охоплюють співпрацю у галузі навчання студентів та науково-дослід-

РУКУ ДРУЖБИ ПОДАЛИ...

ницької діяльності, а також у галузі розвитку культури і традицій країн-партнерів.

Договір підписувала канцлер Малгожата Сікорська та проєктер з міжнародних зв'язків Університету Короля Данила Тетяна Рудак.

«Відповідно до стратегії розвитку університету Короля Данила, яка передбачає інтенсифікацію Міжнародної діяль-

ності та обмін досвідом з іноземними вишами, ми уклали договір про співпрацю з одним із провідних приватних університетів Польщі. Реалізація договору передбачає насамперед запровадження програми подвійних дипломів для студентів економічного факультету та спеціальності філологія нашого університету», – розповіла проєктер Тетяна Рудак.

ДО ПЕРВНІВ

НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ

ПРО КОЗАЦЬКІ МІСЦЯ ТА ІСТОРИЧНУ ПАМ'ЯТЬ

Не пив води дунайської, не їв каші козацької.

Пугу, пугу! – козак з лугу.

Наш Луг – батько, а Січ – мати, ось де треба помирати.

Хто в Полтаві не бував, той лиха не знав.

Та ти ще полтавської води не пив.

Малим родився – великим помер.

А що робиш тепер? – По чужинах блукаю та слави шукаю.

УСМІХНІТЬСЯ

Ідеальна декларація депутата в очах українців:

Одна калина за вікном, одна родина за столом, одна стежина, щоб додому йшла сама, одна любов на все життя, одна журба до забуття і Україна, бо в нас іншої нема...

ПРО КОЗАЦЬКИХ КОМАНДИРІВ

Без гетьмана військо гине.

Без доброго командира військо – отара.

Як череді без личмана, так козакам без гетьмана.

До булави треба голови.

Де отаман швець – там Січі кінець.

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КРАСА БОВКОТІВ

Фото із заказника Бовкоти, щов Долинському районі на річці Лужанка, опублікував франківський фотограф, художник журналіст Ігор Роп'яник.

«Здавалось би, вже обійшов-об'їздив усі закутки свого мальовничого краю. Інколи їдемо просто навмання, розвідуючи нові місцини. І от сьогодні, мандруючи Долинщиною, зупинилися край дороги, помітивши на неприйнятній дощечці напис «Бовкоти». Що воно таке, подумалось. Пройшли стежкою через лісок і... потрапили у казку», – написав художник.

«Перед Гошовом – поворот наліво на Витвицю. За селом ліворуч тече річка і ця місцина. Вона помітна. Там є аншлаґ. Від дороги метрів двісті – і ви у казці», – задає напрямок у коментарях журналіст Володимир Безгачнюк.

Бовкоти (Бовкути) – ландшафтний заказник місцевого значення, розташований у межах Долинського району Івано-Франківської області, біля села Станківці. Площа 2,2 га. Статус надано з метою збереження мальовничого природного комплексу в передгір'ї Карпат – скелі, пороги та водоспади на річці Лужанка.

В урочищі Бовкоти сама природа створила кам'яну красу вздовж русла річки Лужанки, пише «Долина Туристична». На кілька сотень метрів, ніби виринувши з глибин століть, простягаються кам'яні греблі.

На відстані близько 1 км від урочища Бовкоти (по правому боці русла річки Лужанка) у лісі Матівець височіє Карпатська кам'яна стіна. Різноманітні склепіння зачаровують, навюють страх і спонукають до роздумів над вічністю...

Біля самої скельної стіни знаходиться колишній бункер, де героїчно загинули вояки ОУН – УПА та їхній крайовий провідник Дорошенко. Написи на камені свідчать про те, що на цьому місці 7 вересня 1948 року було вбито Дорошенка. Місцеві жителі розповідають, що тут точилися жорстокі бої, під час яких бункер було знищено.

СЛОВО І МОВА

СЛЕНГ НАШОГО ЧАСУ

Щодня в англійській мові народжується близько п'ятнадцяти слів, і приблизно половина з них – це сленґ. Він швидко реагує на зміни у всіх сферах життя і дозволяє вкласти складні поняття в коротку і зрозумілу форму.

Братзона (brotherzone) – чергове коло пекла у відносинах із дівчиною. Гірше, ніж «ти для мене як друг» може бути тільки «ти для мене як брат».

Фейсбук-мамуся (facebook mommy) – мама, якій ніколи виховувати дітей, бо вона весь день поширює їхні світлинки у fb з мітками зразка # дітоньки життя на -бол.

Стресозаїдач (stress eater) – людина, яка заїдає проблеми, тобто в стресовому становищі їсть більше, ніж зазвичай.

Спортбол (sportsball) – іронічна назва для всякого спорту, назва якого закінчується на -бол.

Товстозвір (fatimal: fat + animal) – товсте звірятко, як правило – розгодований домашній улюбленець.

Танцювальний сік (dancing juice) – алкоголь.

Джерело: gazeta.ua.